

**Škola
malých
radostí**

Škola malých radostí vyklíčila ve „čtyřkách“ čistě jen pro radost, pro to být ve spojení i mimo Libchavy. Učit se vzájemně, jak hledat a sdílet radost ve svém každodenním životě, třeba i ve chvílích, které úplně radostné nejsou.

Všimát si, jak prožíváme to, co si z Libchav odnášíme do svých životů.

Sdílet. Otevřít. Dotknout. Posílit. Potěšit. Poznat. Soucítit. Pohládit. Rozesmát. Dojmout. Rozplakat. Rozechvět. Sblížit. Povzbudit. Inspirovat. Obohatit. Propojit. Mluvit i naslouchat. Dávat i přijímat...

Teď už i my jsme plnohodnotnou součástí společenství Future Leader. A tak bychom se s vámi ostatními chtěli o několik příběhů Školy malých radostí podělit a inspirovat vás, abyste se přidali.

Všimněte si příběhů uvnitř i kolem vás. Jsou jich tisíce.
Prožijte je.
Zachyťte je.
Vyprávějte je svým blízkým.

Mohou mít jakoukoliv formu, strukturu, barvu, zvuk, vůni či emoci. Může to být povídka, báseň, věta či slovo, obraz, fotografie, zvuková nahrávka. Vyslaná energie.

Je to cesta poznání a sblížení.

**Future Leader
je plynutí**

Život v kairosu

Šárka

Probudí mě skokem na mé břicho, úsměvem a slovy : „Maminko, ty si jela vlakem. My jsme čekali. A stejně tě mám ráda.“ Moje probuzení po future leaderovi. Přeji si dál prožívat jen přítomný okamžik. Nikam nespěchat. Kairos.

Přiloudáme se do školky pozdě. Nikde nikdo. Zvedám telefon. „My jsme na vás čekali na nádraží. Přece ten výlet do lesa.“ No jo, jsem idiot. Jsem naštvaná, protože práce, úkoly, deadliny, emaily a schůzky volají. A co já teď s tím. „Mami, já chci Válu a chci do lesa.“ Máš pravdu. Kašlem na všechno. Vždyť jsem si to přece přála. Ještě dneska si uděláme totální kairos.

Začneme čokoládovou zmrzlinou. Zatančíme si v kavárně na písničku, která zrovna hraje v rádiu. Koupíme si bublifuk. Učíme se kotrmelce. Opalujeme se na sluníčku. Stavíme bábovky. Pokreslíme křídou chodník. Poznáváme ptáky podle hlasu. Potkáváme kamarády.

Když usne, pozoruju všemi smysly uvnitř i vně. Dávám a přijímám. A celý svět se směje. Je to škola malých radostí. Kairos.

Probudí se.

„Mami, to se jí?“

„Myslíš sedmikrásky? Ochutnej. Uvidíš.“

„Jaký jsou?“

„Mňam.“

Jde to. Jde to pouštět snadněji, než si myslíme.

O volném dni, kterým se nechávám vést

Ivanka

Sedím v zákoutí zahradní kavárny a píšu na ubrousku. Zkouším zachytit chuť a vůni dnešního dne. Svého volného dne, kterým se nechávám vést.

Ráno plavu v bazénu, ráda splývám, zažívám kontakt s vodou. Jsme prý asi z šedesáti procent tvořeni vodou, tohle propojení pozoruju. Jsem v bazénu chvíli sama, a tak vnímám, jak můj pohyb vodu vždycky rozvlní. Čím víc se hýbu, tím víc vodu zneklidním. A naopak.

Pak cestou z bazénu potkávám Michala z Future leadera. Michal žije ve Vsetíně a nebývá obvykle v Praze v místě, kudy procházím. Dobré vedení:)

Píšu zprávu synovi, přičemž zjišťuju, že právě odjíždějí autem mimo Prahu, a za pár minut už si k nim přisedám a jsem vysazena u Dendrologické zahrady, kam jsem ten den směřovala. Boční vchod je zamčený, tak s dalším návštěvníkem svižně překonáváme trasu těsně vedle svodidel dálnice - a jsme v zahradě.

Co mne překvapí, je nová příjemná zahradní kavárna, a pak klid, který tu panuje. Beru boty do ruky a vdechuju vůni růží, jasmínů, místy voní i některé druhy rododendronů. Procházím mezi padajícím chmýřím, jsou to jemné chomáčky se semínky vrb a snad i topolů, jakoby padal jarní sníh. Očima vnímám pestrost barev - odstíny růžové a fialové, a pak bílá a samozřejmě zelená. Cítím se chvílemi jako v pohádce.

Hledám a nacházím čtyřlístek a bez hledání sojčí pírkó. Tiše si už od ráda pobrukuju píseň: „voda, co ma drží nad vodou“. Ptáci mne chvílemi doprovází.

Sedám si u rybníka a pozoruju, co všechno je možné v téhle oáze v sousedství dálnice. Je podvečer, kavárna utichá, kupuju zmrzlinu a limonádu a vklouznu do prostoru, kde je prázdno a zkouším zachytit prožitou chvíli na ubrousku...

Z vandru

Petr

Je ticho a tma. Před námi pěkná hodinka cesty, s trochou štěstí najdeme lom a tam nějaké to místo pro zbytek noci.

Štěstí přeje.

Rozděláváme oheň, věšíme hamaky, popíjíme kořalku, povídáme, mlčíme a po chvílce na kytárku pianko hrajeme. Pak už jen hrajeme, hrajeme a zpíváme, až se přidali i ptáci. To se prý láme noc a den, někdy kolem čtvrté. A po chvílce skutečně poprvé vidíme, jak to tam kolem nás vypadá. Temné ráno, temná voda, čas jít spát.

Před polednem vzhůru, ani horko, ani zima. Nikde nikdo, voda teplá, nechávám se pohltit.

Po nás ani stopa, jdeme dál. Kam? Někam tam.

**Future Leader
je změna přístupu**

Jak nám Magda vyrostla

Magda

Šla jsem místo našeho Vítka, ředitele firmy Rekola bikesharing, na slavnostní vyhlášení E.ON Energy Globe.

„Dobrý den, prosím vás, jen se chci ujistit, že je vše tak, jak předpokládám. Řekla byste mi, co máte poznamenané u mého jména? Dle instrukcí od slečny, která mne sem za Rekola pozvala, bych měla přijít na pódium a pogratulovat vítězi.“

„To ano, ale je tam s vámi ještě ten rozhovor a vyhlášení vítěze.“

„Cože?? Jaký rozhovor?“

„No přeci rozhovor s panem Kramářem. Vy o tom nevíte?“

„To tedy opravdu ne!“

„Aha... To je divné. A chcete vědět, jaké otázky vám bude pokládat?“

„To bych tedy ráda.“

Natáčení začínalo za 12 minut a já se dozvěděla, že se mě moderátor bude ptát na otázku, na kterou neznám odpověď. Jsem nepřipravená a mám zodpovědnost za to, jak se bude o Rekolech mluvit v hlavním vysílacím čase na veřejnoprávní televizi. To chce zažít každý.

Než jsem si vymyslela odpověď, tak se mi trochu klepala kolena a byla jsem v panice, ale pak jsem se na to všechno povznesla, našla sílu a řekla si, že si to chci hlavně užít. Rozhodla jsem se prodat vše co mám, obstát a oslnit. Byla jsem v oranžové. Uvědomila jsem si, že slečna, která mi zapomněla poslat otázky dopředu a informovat mě o tom, co mě čeká, mi ušetřila neskutečné nervy. Vlastně udělala přesně to, co jsem udělala sama sobě v Libchavách já. Nádhera!

A víte co? Užila jsem si to. Kdyby záleželo na mně, možná bych byla na tom pódium i déle. Dokonce mi asistentka režiséra poděkovala a řekla, že to bylo brilantní. Přesvědčila jsem sama sebe, že to zvládnu a zvládla. Ten pocit vítězství byl a nadále zůstává fajn.

O plazím mozku

Šárka

Uprostřed schodiště mi to dojde. Vzala jsem si jiné klíče. Stojím na chodbě v bačkorách a s odpadkovým košem v ruce, zatímco moje ani ne tříletá dcera doma spí. A vzbudí se každou chvíli.

Do prdele!

Ztuhnu a plazí mozek převezme vládu nad mým jednáním.

Běžím k oknu na chodbě a koukám, kudy vede hromosvod. Moc daleko od balkonu. Ale dalo by se slanit od sousedů ze třetího patra. To musím dát. Běžím nahoru a zvoním. Nejsou doma. Naštěstí, jinak bych se možná o chvíli později rozplácla o náš betonový dvůr. Zmateně běhám po domě. Nikde nikdo. V krku mám knedlík a panikařím. Ivan. Má náhradní klíče od našeho bytu a bydlí za rohem. Bude teď doma? Co když nebude? Nedostanu se už pak zpátky do našeho domu.

S uchem nalepeným na naše dveře poslouchám, co se děje uvnitř. Vzbudila se. Slyším, jak kašle. „*Maminkooo. Maminkooo.*“
Začíná brečet.

A já začínám šílet. Jak to asi dělá zásahovka? Rozběhnu se vší silou proti dveřím. V rameni bolest, dveře se prohnou, ale je to málo. Zuřivě kopu do dveří. Nadávám. Pláč uvnitř sílí. Najednou si uvědomím, že dveře na balkon jsou otevřené a má fantazie začne vytvářet hororové příběhy. Můj plazí mozek mě má v hrsti. A já slyším svůj hlas, jak zoufale řve na celý dům: „*Míšo, Miško, Mišáčku, já jsem tady, prosím tě, neplakej.*“ Znovu se rozbíhám proti dveřím. Nic.

Nádech, výdech, nádech, výdech. Uklidni se a myslí ty trubko! Nic se jí tam nemůže stát. Proč by skákala z balkonu. Je malá, ale chytrá. Už dosáhne na kliku. Stačí jí dostat ke dveřím. Snažím se být klidná, pevná a rozhodná. Don't panic! Zvoním na zvonek. Buším. Volám. Ale jinak než před tím. Jsem z plazího mozku venku. Netrvá to ani moc dlouho a pochopí. Otevře mi a padneme si do náruče. Obličej máme ubrečený obě dvě. Nejlepší objetí na celém světě.

„*Promiň Miško, já jsem idiot. Já jsem šla vynést koš a zapomněla si doma klíče.*“

„*To nevadí, mami.*“

O minutu později už sedíme v kuchyni a ládujeme se zmrzlinou.

Troufni si na nedokonalost, Káto

Kačka

... pracuju si takhle v kavárně v Pragovce a po cestě na záchod (ano, často se mi to děje, že mě něco napadne po cestě na záchod nebo ze záchoda a když se nemám brát tak vážně, tak vám to napíšu, jak to je, i když můj kritik říká "to tam proboha nepiš, to je trapné!!!" :-D) mou pozornost přitáhne paní, která provází prostorami nějakého muže, jež má zřejmě zájem o pronájem zkušebny... Když stočím pohled směrem k nim, všimnu si, že zeď za nimi je špatně omítnutá... A říkám si, jak je skvělé, že i tak ten umělecko-kavárenský prostor tady vzniknul, protože konečně i ve Vysočanech je kavárna s atmosférou... a že se mi líbí, jak mají na stolečcích živé luční květiny... že mě baví sledovat, jak se tady mění obrazy na zdech... že se těším, jaké nové instalace budou příště venku... že se mi líbí bar udělaný ze dřeva... a že je tady pokaždé milá a bezprostřední obsluha...

A co mě vůbec, ale vůbec nezajímá a netrápí, jsou věci jako že se někde olupuje omítka... Naopak jsem moc vděčná za to, že někdo tento prostor, který byl opuštěný a rozpadající se, vzal a oživil... že nečekal na to, až bude vše dokonale opravené, až bude vše tzv. krásné... protože možná, kdyby čekal na dokonalost, nikdy by tady nic nevzniklo... a tak si já, věčně toužící po dokonalosti své a všeho, co dělám, říkám, kolik krásného už mohlo vzniknout, kdybych sama sobě dovolila být jen tak, jak jsem teď, a věřila, že to stačí... Protože možná je lepší mít nedokonalý prostor, který žije, než čekat na dokonalost, která třeba nikdy nespátří světlo světa...

A tak vám posílám nedokonalý text, nedokonalou fotku, nedokonalý příběh a o stupeň míň vážnosti :)

Future Leader
jsou cesty krajinami
dovnitř i ven

Cesty, které nevedou rovně

Šárka

Brána už je v dohledu. Je pár desítek metrů přímo přede mnou a vede k ní rovná široká cesta. Není důvod uhýbat. A já si v tu chvíli vzpomenu na Drahušku a její slova: „*At' se Ti daří nejít jen rovně. Milá ženo!*“ Je to moc krásné přání a já přemýšlím, jaké to má a může mít důsledky v mém životě... jít příliš rovně, kdy cíl zdá se jasný.

Přemýšlím o cestách klikatých, které jsou pro mě tak typické.

Přemýšlím i o cestách bez cíle, protože i ty mají smysl.

A když se vynořím ze svých myšlenek, stojím na úplně opačném konci hřbitova. Jak je možné, že jsem se tak zatoulala z té široké cesty, kde cíl byl na dosah?

Ale vždyť jo. Měla jsem ho dneska potkat.
Stojí tu přede mnou.

Nádherný anděl ukrytý v katedrále zeleně.

Namasté

Kačka

...ráno vycházíme ve 4. Pod nohama nám křupe zmrzlá zem, noc je jasná, svítí hvězdy a měsíc je skoro v úplňku, takže po chvíli zhasínáme čelovky a užíváme si každý krok mrazivou noční krajinou jen za svitu měsíce a hvězd... jdeme samy, ostatní vycházejí později a ty, co vycházeli stejně, jsme už dávno předešly... Cítím přítomnost vysokých hor... jsou tak blízko... Měsíc osvětluje sněhová pole na jejich strmých stěnách... vzduch voní sněhem... kráčíme krok za krokem... a užíváme si každou minutu... je nádherné tu být... je nádherné to zažívat...

Do Annapurna Base Camp dorazíme před šestou... stoupáme nahoru na kopeček nad BC, abychom si mohly užít východ slunce samy bez ostatních turistů... Když se začne rozednívat, sluníčko postupně osvětluje vršky těchto nádherných hor... Kousek po kousku... až se zjeví v celé své kráse... Ne nadarmo se tomuto místu říká Annapurna Sanctuary - Annapurnská svatyně... Vidíme Annapurnu I, Annapurnu South, na druhé straně posvátnou horu Machhapuchre... Jsme ve vysokohorském himálajském amfiteatru... V hlavní roli hory a Slunce... A ten pocit je nepopsatelný...

Když se dívám nahoru na vršky těchto hor, na vrchol Annapurny obzvlášť, říkám si, jaký to musí být pocit, stát tam nahoře... Jaké to muselo být, poprvé stanout na vrcholu? Kudy vede cesta? Rozumím touze pohlédnout na svět z vrcholu této nádherné hory... Taky ji mám... Je tak krásná a tak blízko... Ač zároveň tak daleko... Je jako královna v nádherných splývavých šatech... oděná do sněhu a ledu... zdobená kamením a skalami... tak majestátní, tak elegantní... obklopená svými sestrami... jednoduše nádherná... Za svitu ranního slunce shlíží na svou část himálajského království, než se za pár hodin opět zahalí do mlhy...

Sedím a pozoruji každý její záhyb, myslím na příběhy všech těch, kdo stanuli na vrcholu, i těch, kdo se o něj pokusili... Pode mnou praská ledovec... Sem tam spadne s hučením kamení... občas v dálce zahlédnu padat lavinu... Na tváři cítím dotek slunce a větru a z očí mi tečou slzy... Jak krásné jsou hory... Jak krásné jsou Himaláje... Jak krásná je ona - královna Annapurna... Klaním se...

V čase, kdy Luna předává vládu Slunci...

A pomalu se ukládá ke spánku...

V čase, kdy svit hvězd pomalu slábne a prostor dostává světlo dne...

Tam vysoko v horách Himaláje...

Kde je vzduch chladný a voní sněhovými vločkami...

Tam s dojetím vítáme nový den...

Tak krásný a čistý...

Jako ty hory...

Namasté

**Future Leader
je dávaní a brání**

Přicházím obdarovat, odcházím obdarována

Šárka

Na poslední chvíli vyskočím z metra. Intuitivní nápad. Zajdu jí navštívit. Bude tam? Zkusím to. Otevírá mi dveře milá usměvavá paní. „Dobrý den, co pro vás můžeme udělat?“ Z dílny zavoní papír a zazní veselé švitoření.

„Dobrý den. Je tu Vlasta?“ Je tu. „To máš štěstí, že jsi mě tu chytila. Byla jsem teď pryč a zítra zase odjíždím“. Obejmeme se. Pohladí mě po vlasech. Vlastně se osobně vidíme teprve po druhé v životě, a přesto cítím takovou blízkost a porozumění, jako bychom se znaly léta.

Vlasta Urbanová. Ředitelka chráněné dílny Lemniskáta. Loni jsem ji slyšela v rozhovoru na Českém Rozhlasu a říkala si, tuhle ženu chci poznat osobně! Stalo se o pár měsíců později náhodou. Náhoda? Čím dál víc věřím, že nic není náhoda.

Chtěla jsem dnes celý den pracovat, ale nakonec jsem celý den courala venku. Chtěla jsem v Lemniskátě pozdravit jednu milou bytost a našla jsem jich tu tucet. Chtěla jsem si koupit boty, ale místo toho mám tašku plnou sešitů. Až na cestě domů jsem si všimla nápisu na papírové tašce: „Přišla jsem obdarovat a odcházím obdarována.“ Rozesměju se. Lépe bych totiž nedovedla vyjádřit svůj momentální pocit.

**Future Leader
je živá energie**

Kapka života

Verča

Tři měsíce uběhly jako voda, rozkoukáváme se po odmlce v kontaktu s venkovním světem, my dva, jen zatím jedněma očima. Je až neuvěřitelná síla, kolik života, radosti a energie dokáže rozpochybovat všude kolem jeden maličký nový život. A tak nějak ruku v ruce s tím, jak se všichni těší na nové miminko, vzpomínají na svoje vlastní dětství, rodina zase trochu víc srůstá dohromady a všechny spory i bolístky jdou stranou. Alespoň na chvíli, zdá se. Jako by na všechny tahle zpráva o dalším človíčku dopadla jako kapička živé vody, která každému vlila víc života do žil, ze všeho nejvíc vlastně těm nejstarším, kteří mají najednou další motivaci starat se o svoje zdraví...*"aby se vnučátka dožili"*.

Ale co je nejvíc, jsou ty malé záblesky písniček, básniček a letmých dětských zážitků, které zapadly zaprášené někam hluboko do polic v mé hlavě, zatížených a přeplněných dospěláckými starostmi o práci, peníze nebo polemikami, jak vyjít sám se sebou i se světem. Z těch polic teď najednou bez ladu a skladu vypadávají občas kratičké melodie písniček, občas zážitky s dědečkem na prázdninách v lese, občas ty malé hry, které byly jen a jen naše. Moje a tátovy. Ta naše největší hra vlastně ani nikdy nepřestala, jen jsme jí chvíli nehráli nahlas. Byla to každodenní soutěž, kterou jsme hráli se vším nasazením světa. Pravidla byla jednoduchá, stačilo být první, kdo ten den řekne *"na zítřek tě mám rád/a nekonečně"* a výhra byla v kapse. A co na téhle hře bylo nejlepší? Vyhrávali jsme vždycky oba dva... ten, kdo to první řekl i ten, komu ta věta patřila.

Divoženka Ostravská

Kačka

Z reproduktorů teď hrají The Cure... a já si nemůžu nevzpomenout ... a tak píšu útržky chvil a momentů a doufám, že i vy z nich třeba zachytíte atmosféru a esenci...
...fakt dlouho se zmateně hledat, ale nakonec se najít... běhat a skákat jako smyslů zbavené... nechat energii tryskat všemi směry... jásat a radovat se... vášnivě diskutovat a pak si od plic zanádat... tancovat divoce a bez zábran ...blbnout na Pierce Brothers a totálně se u toho zpotit... stát se divoškami z pralesa s Nahko & Medicine for the people... vykřičet ze sebe naštvání na Shilpě Ray... zasnít se s Olafurem Arnaldsem... oplakat bolavá srdce a zase najít naději na Gang of Youths... intenzivně se ponořit do hudby na Amber Run... chodit v dešti bez pláštěnky... nechat si koupit drink od kluka a nechtít mu ho pak zaplatit... sednout si do prachu a upatlat se od langoše... vyfotit si 20 nepovedených selfie... svíjet se smíchy a smát se fááákt nahlas... listovat zběsile programem a urputně přemýšlet, jak být na více místech zároveň... stokrát jít tam a zase zpátky... rozdělit se a zase se setkat... povídat si na dece položené na šterku u zrezavělého plotu... dát si o půlnoci hranolky s majonézou... totálně odpadnout na Prago Union... špinavé, zpocené a rozcuhané jet noční Ostravou na Rekole a křičet u toho, že jen růžová to může být... drhnout si ve sprše 20 minut totálně černé nohy... a pak usínat na retro gauči pod nábytkovou stěnou z roku 1975... a cítit proudící život...jak se nalévá do žil...
Ve městě pod vysokými pecemi, ve městě, pod vysokými horami...
Ve městě, které má své hloubky i výšky zároveň...

Tahle je pro divoženku, se kterou můžu tančit kolem ohně -
protože i tohle je ženská síla. I takhle vypadá. I tuhle máme
k dispozici. Jen se jí dotknout.

... divokost, nespoutanost, vášeň...
... odvaha rozběhnout se a skočit...
... s odhodláním se prosekát džunglí...
... a jizvy ze zranění utržených v boji...
... nosit hrdě jako ozdoby...
... protože i když to občas nevyjde...
... VŽDYCKY to stojí za pokus...

Tak mějte odvahu skočit a věřte ve svá křídla a také ve své
ochránce.

Divoženka Ostravská vol.2

Šárka

Čekala mě o víkendu delší cesta autem a tak jsem si to dala, milé divoženky ostravské... váš festivalový playlist, o kterém psala Kačka v posledním příběhu. Paříme po D1 a Míša na zadní sedačce křičí: „Mami, dej tam ještě nějaký divný cédéčko.“

Vytahuju Dánjal, což je kapela, do které jsem se já před pár lety zamilovala na Colours. Neslyšela jsem je dlouho. Jak jsem na ně mohla zapomenout, když jsou tak skvělí! Volume doprava a zpívám na max „Bring me along“... „Mami, neeee-zpí-veeej“, křičí na mě Míša. Ach jo, a proč si nemůžu zpívat? „Nezpívej!“. Poslechnu, protože moje zpívání jí fakt rozčiluje a počkám, až usne.

Přemýšlím, nad svými různými životními etapami a jaká hudba je provázela. Vytahujeme a pouštíme si s Míšou moje stará a zaprášená cédéčka i vinylové desky. Je to dost pestré. Něco, co mi přišlo kdysi tak silné, už je pryč. A něco zůstává silné i po mnoha letech. Vzpomínky mě dovedou až do mého pravěku ke Psím Vojákům. Che, zajímalo by mě, jestli jste o téhle undergroundové kapele vůbec někdy slyšeli. Začátek devadesátých let, Palác Akropolis nacpaný k prasknutí, já se pařím v dlouhých černých šatech, kožených vysokých botách a dlouhém koženém kabátě až na paty. A Filip Topol buší do piána... Žiletky na těle, žiletky v těle, žiletky ve vlasech, žiletky a jeden steh... Rozuměl by mu ještě dneska někdo? Jsem ráda, že jsem to zažila.

„Mami, já chci to plastický.“

„Plastický? Ty myslíš Plastic People?“

A Míša lítá po bytě na Magické noci. Fascinuje mě to. Tahle tříletá holčička si s Mejlou Hlavsou evidentně rozumí. Co bude poslouchat za 15 let? Budu tomu rozumět já?

Díky, divoženky ostravské, díky za nesmírnou vesmírnou inspiraci a za impuls k téhle hudební exkurzi vašim i svým životem.

Mávám se srdcem roztančeným.

Magické noci počal čas
Kocha snad z toho vezme ďas
Magické noci počal čas

My žijeme v Praze to je tam
kde se jednou zjeví Duch sám
My žijeme v Praze to je tam

The Plastic People of the Universe, Magické noci

**Future Leader
je otevřené srdce**

Lesní ženy

Šárka

Tři ženy a pes.

Tajuplný les, kde zjevují se andělé.

Deštivá noc. Minulost.

Tady a teď.

A co budoucnost?

Prozářená sluncem jako dnešní ráno. Věříme tomu.

Kolik se toho může změnit za pár měsíců?

Moc. Víc, než bychom si dokázaly představit.

Zdravíme z toulek.

Šárka, Kačka a Táňa.

O jednom krásném setkání

Kačka

Přijela jsi autem a zaparkovala na druhé straně bloku... na místě, kam sice vedou cesty z obou stran, ale tam, kde se mají setkat, je plot s ostnatým drátem... nejde přelézt, nejde přeskočit... a kdo stojí v tomto místě, je současně velmi blízko a zároveň velmi daleko... stála jsi tam a držela v ruce ručně ušité roušky... pro mě... usmála ses, udělala pár kroků směrem ke mně a podala mi roušky dírou mezi plotem a drátem... a byla jsi tak krásná, se svýma jiskřícíma očima a vlasy, které jako vodopád padaly na tvá záda a ramena... Stála jsi za tím plotem a já díky Tobě zacítila sounáležitost a vděčnost... že i v této době, kdy jsme všichni tak daleko, můžeme být zároveň velice blízko...

A tak jsme prohodily pár slov, se zakrytými ústy, ale otevřenými srdci... dívala jsem se na Tebe a cítila, jak i v mých očích zasvítily jiskřičky naděje a radosti... tak cenné v této podivné době... která s sebou nese kus temnoty... a zároveň veliké světlo... světlo v podobě tisíce malých kousků, drobounkých střípků radosti a štěstí... v podobě velkých i malých uvědomění... a tak jsem vzala svou malou velkou radost v podobě krásného setkání a ručně ušité roušky... a jako poklad jsem ji uložila do svého srdce... a až příště půjdu ven, vím, že na své procházce nebudu sama... protože mám roušku ušitou s láskou... roušku s příběhem... a s nadějí... že ač mi to tak někdy přijde, nejsem sama... v životě... ani ve světě...

O lásce navždy

Šárka

Sedíme naproti sobě v metru. Čiší z nich klid, vyrovnanost a láska. Drží se jemně za ruce. Krásný pár, ze kterého nemohu odtrhnout oči.

Do vagonu nastoupí bandička středoškoláků. Čerstvě po maturitě. Smích, v ruce láhev vína a v hlavě spoustu plánů. Do prostoru vtrhla energie a radost. Když vystoupí, zůstane zase jen ticho.

Bělovlasá drobná babička naproti mě se obrátí na svého muže.

„Ti byli krásní, vid’.“

Pohladí ji po ruce.

„Byli moc krásní. Je to naděje.“

Ptám se jich: *„Jak se vám to podařilo? Zůstat spolu a mít se pořád rádi?“*

Usmějí se.

„Děláme si radost každý den.“

Jak k nám přišla Karkulka

Šárka

Je to rok, co nám naše milovaná kamarádka odešla do věčných psích lovišť. Žili jsme spolu 15 let a poslední dny byly těžké, pro ní i pro nás.

Šla jsem pro Míšu do školky a nevěděla, co jí mám říct. Když jsme stoupali po schodech k našemu bytu, povídá: „Mami, já se těším na Karkulku.“ A já jsem se rozbrečela a řekla to tak, jak to je. „Víš, Karkulka umřela. Už není s námi.“ Pár vteřin na mě kouká zmateně, přemýšlí. „Aha, ale já chci, aby tu byla s námi.“

Myslela jsem si, že na ní rychle zapomene. Je přece malé ani ne tříleté dítě. Jenže právě díky Míše s námi Karkulka žije dál. Na zemi v ložnici zůstal Karkulky pelíšek a Míša si ho rychle zabydlela. Občas si vezme peřinu a spí v něm.

„Mami, dneska za mnou přišla Karkulka.“

Skoro každý den si na ní vzpomene.

„Mami, tohle by Karkulce chutnalo.“

„Mami, tenhle pejsek vypadá jako Karkulka.“

„Mami, povídej mi pohádku.“

„A jakou?“

„O Karkulce, jak k nám přišla.“

„Tak jo. Když byl tvůj táta malej, tak měl tři pejsky. Víš jak se jmenovali?“

*„Joooo. Škabetka, Anička a Kuba-Škubánek.“ Křičí nahlas.
„A když se táta odstěhoval do Prahy, tak chtěl mít pejska i tady. Chtěl aby vypadal jako vlk a jmenoval se Karkulka. A tak jsme toho pejska hledali, ale nějak k nám nepřicházel. Až jednou jsem se podívala na stránky psiho útulku v Tróji a tam byla. Karkulka. Celá bílá, s béžovými fleky a přes oči měla černou škrabošku. Štěnětko ani ne 3 měsíce staré.“*

Už to zná z paměti. Chvilí vyprávím já a chvíli ona.

*„A když ses narodila, přinesli jsme tě domů v sedačce.“
„V sedačce jako má Ema, že jo?“
„Jo, v sedačce jako má Ema jsme tě položili na zem.“
„A Karkulka ke mně přišla a olízla mi nos, protože mě má ráda.“
„Přesně tak.“*

Usměju se na ní. Obejme mě kolem krku. Olízne mi nos a já jí.

„Tak dobrou, mami.“

A za chvíli chrníme obě dvě.

Skok

Pepa

Je to jako poslední vteřina před skokem z výšky do vody. Vteřina, kdy se vnitru přetahují dvě bytosti. Jedna mě táhne dolů a strašně mě láká prostě jen bezstarostně skočit. Druhá mě zuby nehty drží v bezpečí nahoře, na té bezpečnější a zdánlivě jednodušší cestě. Stačí se jen přehoupnout přes hranu „o kousek dál“, tam kde už není cesty zpět a vychutnat si ten kolotoč pocitů, adrenalinu a euforie. A pak... exploze adrenalinu po dopadu a touha udělat to znovu. Jen kdyby nebylo tak těžké udělat ten poslední krok, pustit se jistoty v podobě půdy pod nohama a nechat se unášet gravitací.

Na poslední chvíli si říkám: „teď nebo nikdy“. Všechno ve mně bouří jako bych měl udělat něco co je úplně mimo, něco úplně šíleného. Jdu a postavím se před něj, nastává chvilka nervozity na obou stranách. Naštěstí je to přesně ten okamžik kdy lze jít už jen dopředu a nejde couvnout ani uhnout.

„TATI, můžu tě obejmout?“

„To víš, že jo!“

Cítím pevné objetí a vrací se mi vzpomínky na dětství. Za uchem mě škrábou jeho vousy a vzpomínám na to jak jsme mu jako malý seděli na klíně v kuchyni a nechali se škrábat tátovým strništěm. Jak jsme mu vždycky snědli oběd když přišel z práce domů...

„Copak se děje?“

„Nic!“

Cítím něco, co jsem nečekal. Blízkost, ve kterou jsem už asi nevěřil. Proč vlastně?

Znovu se mě ptá: *„copak se děje?“*

Znovu odpovídám: *„nic se neděje!“*

A vlastně se toho děje tolik.

Tělem mi běhá mráz ještě teď když na to pomyslím, příjemný mráz. Proč vlastně něco co by mohlo být, nebo spíš mělo být, součástí našeho vztahu je pro mě tak těžké a přitom tak krásné?

Future Leader je program pro všechny, kteří mají odvahu (k)vést.

Future Leader je devítiměsíční kurz pro mladé lidi od 21 do 36 let. Provádí procesem sebepoznání, je určen všem, kteří se nebojí změnit své nahlížení na svět, být lídrem sami sobě i ostatním.

Čtyři prodloužené víkendy pod vedením zkušených lektorů jsou plné praktických prožitkových cvičení, soustředěné pozornosti a dobrého jídla. Vzniká tak prostor pro to zastavit se, svou tvůrčí energii investovat do sebe sama, sdílet myšlenky a přístupy s ostatními. Může to být i počátek zajímavých životních změn – pokud si je dovolíte.

Každý kurz je jedinečný, citlivě se přizpůsobuje skupině 12-20 lidí a jejím potřebám. Vždy však účastníky vede k širšímu vnímání souvislostí, schopnosti lépe vést sebe i ostatní, vnímat situace v kontextu a celistvě, s nadhledem.

futureleader.cz | akada.cz

Future leader 4 | Praha 2021

Grafická úprava: Šárka Krčílková

Foto: Šárka Krčílková, Kačka Halaštová

Texty: Kačka Halaštová, Veronika Institoris, Šárka Krčílková,
Petr Novák, Ivana Sládková, Josef Toman, Magda Zicháčková

**Future Leader
je nechat žít život**

